

нѣколко отдѣлни дрѣвчета зеленѣха тукъ-тамъ, и огромното небе премазваше това голо селище съ своя нетърпимъ блѣсъкъ и го кжсаше на парчета тежки черни сѣнки.

— Първо, да идемъ да хапнете, господа — каза кмета — че сетне кой знае дали ще можете обѣдва...

Влѣзоха въ кръчмата, усойна и хладна, като дупка. Кръчмарьтъ, едъръ, бѣлъ и тлъстъ човѣкъ, избърса една отъ маситѣ и отиде да приготвя обѣдъ. Наоколо насѣдаха селянитѣ и се мжчеха да завържатъ разговоръ. Скоро пристигнаха пържени яйца, парче сланина и шише мжтно вино. Замѣстникъ-прокурорьтъ се обади изпитващо :

— Отъ това сжщото вино ли пихте оная вечеръ? — и погледна подъ вежди кръчмаря.

— Сжщото, г-нъ прокуроръ, — отвърна човѣкътъ, като преглътна и бързо замига. — Виното... хе... виното е слабичко... за селяни хора... — помжчи се да се усмихне той. — Ама инъкъ е добро...

Момъкътъ забеляза смущението му, и веднага, удовлетворенъ отъ проникателността си, реши за себе си: Той е.